

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci

Eva Příbylová: *Vznik a počátky Řádu služebníků Mariiných*, KTF UK, Praha 2024, počet znaků (včetně mezer) 125 837

Autorku přivedl k zájmu o servity podíl na záchraně zámku Konojedy v severních Čechách, který kdysi tomuto řádu patřil. Přes studium života domnělé spoluzakladatelky, sv. Juliány Falconieri z Florencie, se dostala k počátkům řádu jako takového, k jeho původní spiritualitě a poslání, jakož i posléze i dějinám jediného středověkého konventu servitů v Čechách – na Novém Městě pražském. Vzhledem k tomu, že o dějinách řádu dosud nevznikla žádná seriózní práce v češtině, byl to úkol dosti nesnadný, zvláště když uvážíme, že jediným historickým školením autorky byl diplomní seminář z církevních dějin. Zhostila se ho překvapivě dobře. Práce vyniká jasnou strukturou a kultivovaným slohem. Po stručném představení pramenů a literatury nejdříve uvádí čtenáře do duchovního života středověkého člověka s důrazem na tehdejší mariánský kult. Dále zaměřuje svou pozornost na Florencii, která byla ve vrcholném středověku snad nejvíce prosperujícím městem Evropy vůbec. Není tedy divu, že právě tam tehdy vznikl i řád servitů. Autorka se oprávněně distancuje od tradičního data založení v roce 1233, jakož i od počtu sedmi zakladatelů a střizlivě hledá vznik řádu v pozdních čtyřicátých letech 13. století pod vlivem dominikánského inkvizitora Petra z Verony, aniž by nějak přesně určovala počet a jednotlivé osoby zakladatelů. Detailněji se dále věnuje osobě sv. Filipa Benicia, generální převora, který svůj řád vyvedl z těžké krize po druhém lyonském koncilu, a rovněž i sv. Juliány Falconieri, u níž však konstatuje značnou legendárnost jejího tradovaného života. Zhruba poslední čtvrtina bakalářské práce je věnována karlovské fundaci jediného českého konventu u kostela Panny Marie na Trávníčku a konventu v Konojedech, který ovšem vznikl až v roce 1746, aby byl už o pouhých čtyřicet let později zrušen.

Jak jsem již uvedl, jedná se o práci napsanou, vzhledem k obtížnosti tématu, překvapivě dobře. Opírá se o editované prameny i o předchozí historiografický výzkum, pevně a srozumitelně drží niť vyprávění, přitom nezabíhá do zbytečných detailů. Mám jen drobné výhrady: Občas schází odkazy na prameny, např. na edici Zlaté legendy (s. 18, pozn. 44); chybí odkaz na edici zakládací listiny Nového Města pražského (s. 48, pozn. 158) a především nejsou tu uvedeny servitské kroniky, kde se píše o důvodech, proč Karel IV. založil klášter servitů v Praze (s. 52). Dále jsou tady nepřesnosti: *Dictatus papae* Řehoře VII. není listina, ale text v papežských registrech (s. 22); podobně *Ad abolendam* Lucia III. není bula, ale dekretál (s. 27); Klement VI. nebyl zvolen roku 1344, ale o dva roky dříve (s. 46). Také literární žánr legend mohl být s odkazem na základní práci H. Delehaye popsán lépe (s. 41). Nicméně to nijak zásadně nekazí celkový příznivý dojem, takže bakalářskou práci rád doporučuji k úspěšné obhajobě!

V Poděvousech dne 22. srpna 2024

Prof. PhDr. Petr Kubín, Ph.D., Th.D.